

เรื่องคุยของลูกตอนที่ 25 เยี่ยมชมโรงเรียนชายล้วนที่เทพศิรินทร์ (เอมิจังไปสอบเพชรยอดมงกุฎพระพุทธศาสนา)

โพสต์เมื่อ ม.ค. 02, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })();
```

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

ตั้งแต่นั้นแม่ก็เกิดมาก็ไม่เคยได้สัมผัสกับบรรยากาศโรงเรียนชายล้วนเลย ถึงแม้ตัวเองจะมีลูกแล้วก็ยังเป็นลูกสาวทั้งสองคนอีกซะด้วย งานนี้ต้องขอบใจเอมิจังที่เป็นต้นเหตุ(ตุง)ที่ทำให้มีโอกาสได้เดินเข้ามาในโรงเรียนเทพศิรินทร์ที่มีชื่อเสียงอย่างมากทั้งด้านวิชาการ และการกีฬา. ตอนสมัยที่คุณแม่ยังสาวเคยพักอยู่ที่หอพักในโรงพยาบาลกลาง เวลาจะเดินทางไปไหนมาไหน ผ่านไปทางสยามจะต้องนั่งรถผ่านโรงเรียนนี้อยู่เสมอๆ ได้แต่เฝ้ามองว่าโรงเรียนอะไรใหญ่โตจัง มองเห็นสนามฟุตบอลด้วย เอ.นี่เห็นรับแต่เด็กผู้ชาย จะมีใครมาเรียนเยอะเยอะขนาดนั้นเชียวหรือ เวลาผ่านไปเหมือนโกหก. ในวันวันที่ 22 ธันวาคม 2555 ตัวเองได้กลับไปยืนอยู่ในโรงเรียนที่ตัวเองเคยตั้งคำถามมาก่อน. รู้สึว่าโชคดีแฮะ. มาคราวนี้ลูกสาวคนโต เอมิจังมีโอกาสได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนมาสอบเพชรยอดมงกุฎพระพุทธศาสนาช่วงชั้นที่ 1 ปีนี้ให้ส่งนักเรียนได้ 5 คน ทางโรงเรียนคัดเลือกมา 3 คน แต่มาสอบแค่ 2. คน เพื่อนอีกคนหนึ่งของเอมิจังชื่อ ภูริช อยู่คนละห้องไม่ค่อยสนิทกันมาก่อน แต่ตอนนี้วันนี้ต้องไปไหนไปด้วยกันตลอดเพราะว่าคุณแม่รับอาสาคอยช่วยอาจารย์ดูแลเด็กๆที่มาสอบด้วยกัน.

บรรยากาศการสอบเป็นเหมือนเช่นทุกครั้ง แต่ว่าครั้งนี้พิเศษอยู่สักหน่อยตรงที่ว่า อาจารย์ที่พาเด็กนักเรียนมาสอบวิชาพระพุทธศาสนาด้วยนี่ เป็นพระสงฆ์พามาเองก็หลายโรงเรียนอยู่เหมือนกัน ช่วงเป็นการประชุมแข่งขันต่างโรงเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะว่าผู้จริงพามาสอบเองเลยถึงที่สนามสอบ. จำนวนเด็กนักเรียนที่มาสอบของชั้นประถมทั่วประเทศก็ประมาณพันกว่าคน แต่ละช่วงก็เอาแค่ 10 คนเท่านั้นที่จะเอาไปแข่งกันต่อเพื่อเป็นเพชรยอดมงกุฎจริงๆ. งานนี้ก็หินไม่ใช่เล่น เพราะเนื้อหาข้อสอบเป็นเรื่องของพุทธประวัติของพระพุทธเจ้าโดยละเอียด และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องด้วยไม่ว่าจะเป็นพุทธสาวกต่างๆ ว่าเป็นเอกทัศคณะใดบ้าง ใครเป็นใครบ้าง เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นสถานที่ที่เกี่ยวข้องหรืออะไรไม่เกี่ยวกับ. วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาทั้งหมด สรุปว่าต้องรู้หมด ทั้งหลักธรรมต่างๆ ศีล และอื่นๆอีกมากมาย ไปเปิดเนื้อหาดู สรุปตามความเข้าใจของตัวคุณแม่เองว่า ถ้าจะสอบของช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3) ก็ ต้องมีความรู้ของป. 4-6 ถึงจะทำได้เพราะอ่านแค่ความรู้ถึงแค่ของป.3 มันยังไม่ครอบคลุมเนื้อหาข้อสอบที่ออกในช่วงชั้นที่ 1 เพราะข้อสอบออกล้ำหน้าไปอีกหลายเรื่อง

ตอนไปส่งเอมิจังช่วงเข้าคุณพ่อขับรถแล้วหลงทางเพราะแฉวนั้นมันมีทางแยก ถนนตัดกันเยอะ แฉวเราเองก็ไม่ได้ไปแฉวนั้นซะตั้งนานหลายปี. ไปถึงที่นั่นส่งเข้าห้องสอบพอดีเลย ที่นั่นค่อนข้างจะวุ่นวายพอสมควรเพราะสถานที่ส่วนใหญ่เป็นอาคารเชื่อมต่อกันไปทำให้ไม่มีพื้นที่โล่งๆ และรอบสนามฟุตบอลที่อยู่กลางตึกอาคารเรียนก็กันรั้วสูง(กันลูกฟุตบอล). ก็กลายเป็นที่จอร์รถ. เด็กๆก็ไม่ได้รวมตัวกันให้ครบตามหมายเลขห้องสอบก่อนเดินเข้าห้องสอบ กลายเป็นว่าให้เด็กๆหาห้องสอบกันเอง สร้างความวุ่นวายกับการหาห้องสอบกันเองเป็นอย่างมาก แต่ถ้าโรงเรียนไหนมีอาจารย์มาหลายท่านก็พอจะช่วยกันดูแลเด็กๆได้ แต่เห็นบางโรงเรียนส่งเด็กมาสอบช่วงชั้นละ 5 คน มีอาจารย์มาคนเดียว. แล้วก็ต้องอาศัยผู้ปกครองคอยช่วยกันดูแลเอาเอง สำหรับที่ สาธิตเกษตร พุทธรักษา มาสอบแค่ไม่กี่คนเลยสบายๆ มีอาหารกลางวันให้เด็กที่มาสอบด้วยคนละ 60 บาท. เอมิจังเลยได้เงินเก็บอีกแล้ว ชอบมากๆ).

เริ่มสอบตอน 9.00-10.00น.
พอส่งลูกสาวเสร็จเลยนึกขึ้นได้ว่าปีนี้สอบของวิชาพระพุทธศาสนายังไม่ได้รับใบประกาศเกียรติบัตรที่เข้าสอบรอบเจียรไนเพชรกับเหรียญที่ระลึกเลย (ที่ถามเพราะว่าปกติแล้วจะได้รับตอนลงทะเบียนไปเลย). อาจารย์เลยบอกว่าที่นี้เค้าจะแจกให้กับเด็กนักเรียนเองในห้องตอนเข้าสอบ เลยถึงบางอ้อว่า การจัดการสอบแต่ละโรงเรียนไม่เหมือนกันเลยแล้วแต่เค้าจะสะดวกจัดการกันแบบไหนนั่นเอง.
ช่วงระหว่างนั่งรอเอมิจังสอบเลยได้มีโอกาสคุยกับพี่ผู้ปกครองของน้องป. 5 ที่มาสอบด้วยกัน เลยทำให้รู้ว่า คุณแม่หรือผู้ปกครองต้องดูลูกๆของตัวเองด้วยตัวเอง. ไม่ได้มีอาจารย์มาติวให้ก่อนสอบ เลยกลายเป็นว่าเป็นอันสงฆ์. ผลพลอยได้ที่ได้มีโอกาสติวพระพุทธศาสนาให้กับลูกๆของตัวเอง เพราะถ้าบอกกันตามตรงแล้ว ในชีวิตนี้ดิฉันแทบจะมีโอกาสเข้าวัดน้อยมาก. (ตามสไตล์คนเมือง) เทปซีดีธรรมะไม่เคยได้เปิดฟัง ความรู้พื้นฐานด้านหลักธรรมมีน้อยมาก. ได้แค่ ศีล 5 แม่เมตตา ทั่วๆไป. ส่วนเรื่องหลักธรรมที่เคยเรียนมาเมื่อสมัยยังเด็ก ก็เอาความรู้ที่แท้จริงคืนคุณครูไปหมดแล้ว. มาถึงคราวนี้ที่ต้องติวลูกสอบเอง ทำให้ได้รู้เกี่ยวกับพุทธประวัติลึกซึ้งและเข้าใจมากขึ้น หลักธรรมอะไรก็ตามที่เคยคืนคุณครูไปก็ต้องมาท่องจำสอนหลักให้ลูกๆต่อไป ต้องอ่านเนื้อหาเพิ่มจากป.3 ขึ้นไปอีก ทั้งคุณพ่อและตัวดิฉัน รวมทั้งยังรู้จักเลยได้มีโอกาสซาบซึ้งในรศพระธรรมกันไปช่วงหนึ่งเหมือนกัน นับว่าเอมิจังได้รับผลบุญจากครอบครัวของเราไปเต็มๆเลย.

งานนี้คุณพ่อมาส่งแล้วไม่ได้รอฟังผลด้วยเหมือนเดิมเพราะต้องไปสอนหนังสือต่อที่มหาวิทยาลัย เจอกันอีกทีก็ที่บ้านเลย

รอนกระทั้งเด็กๆสอบกันเสร็จ. ซึ่งคิดว่าเร็วมาก 100ข้อใช้เวลาทำ 60 นาที อ่านแล้วต้องตอบเลย ถามเอมิว่าพอทำได้ไหม บอกว่าพอทำได้ แต่ก็ถามที่ไม่รู้บ้างเหมือนกัน งานนี้เลยสบายๆ(หมายความว่า ไม่ต้องหวังอะไรมาก คราวนี้คงจะมาสอบเอาประสบการณ์ก่อนก็แล้วกันนะ ไม่เป็นไร).

พอเด็กๆสอบเสร็จต้องรอประกาศผลคะแนนสอบตอนช่วงบ่าย. เลยมีเวลาที่จะพาไปเดินเล่นภายในโรงเรียน เดินเตร็ดเตร่ไปเจออาคารดูเก่าๆ เห็นเขียนป้ายว่าพิพิธภัณฑ์ คิดว่าเปิดให้เข้าชมปรากฏว่าปิด. น่าเสียดายจัง พาเด็กๆ(เอมิ ยูริ กับน้องภู). เดินผ่านไปเจอห้องสมุด.

อาจารย์บรรณารักษ์ใจดีจึงเปิดส่วนห้องสมุดให้เด็กๆ 3คนเข้าไปดู ไปนั่งอ่านหนังสือด้วย. ได้เข้าไปดูห้องสมุดที่ใหญ่และกว้างขวางมีอยู่ 3ชั้น เป็นห้องแอร์ หนังสือเยอะมากมีทั้งเก่าใหม่. นำอ่านทุกเล่ม. สิ่งแรกที่เอมิพูดเลยเมื่อได้เห็นหนังสือ "ห้องสมุดใหญ่มากอยากให้อ่านโรงเรียนมีหนังสือเยอะๆอย่างนี้บ้างจัง จะอยู่ทั้งวันไม่ไปไหนเลย". ยิ่งอาจารย์บอกว่าเอมิได้ครั้งละ 5 เล่มนานถึง 7 วัน ก็ทำตาโตขึ้นมาทันที. รีบบอกอาจารย์ที่ห้องสมุด.ร.เทพศิรินทร์ว่า.

"โรงเรียนหนูให้หนูยืมได้แค่ 2 เล่มเอง ยืมได้แค่ 2 วันเองด้วย "คุณแม่เลยถามอาจารย์ที่นั่นว่าเด็กๆที่เป็นอย่างรักกันบ้างเพราะส่วนใหญ่เป็นเด็กชั้นมัธยมต้นและปลาย และเป็นโรงเรียนชายล้วนซะด้วย ไม่อยากจะทำให้เสียสถิติของเด็กนักเรียนที่เข้าใช้ห้องสมุดค่อนข้างน้อยมากๆ เลยวิเคราะห์ว่า. สาเหตุน่าจะมาจากการใช้สื่อเช่น คอมพิวเตอร์ในการหาข้อมูลซะมากกว่า เด็กนักเรียนส่วนใหญ่เลยไม่นิยมเข้ามาอ่านหนังสือหรือหาความรู้จากในห้องสมุดกันอีกแล้ว (ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วจริงๆด้วย). น่าเสียดายหนังสือที่ถูกปล่อยวางไว้นั้นหนังสือมากมายเหล่านั้นจัง. ได้คุยกับอาจารย์บรรณารักษ์ห้องสมุด

คิดเห็นเหมือนกับคุณแม่เลยว่าสื่ออย่างคอมพิวเตอร์กำลังจะกลืนกินวัฒนธรรมในการสร้างสังคมนักอ่าน หรือเสริมสร้างนักอ่านที่มีคุณภาพ. เพราะ อาจารย์เองก็รู้ดีว่า รายงานหรือข้อมูลที่เด็กทำมาส่งแต่ละอย่างนั้นก็ได้จากคอมพิวเตอร์ซึ่งไม่สามารถทราบได้ว่ามีความน่าเชื่อถือของข้อมูล และเนื้อหาผกาน้อยเพียงใด บางเรื่องบางอย่างกลายเป็นว่าคัดลอกกันไปมาหาต้นตอไม่เจาก็มี

งานนี้ไม่รู้ว่ามีปัญหาที่กำลังจะเกิดตามมาหลังจากที่เราพยายามจะก้าวกระโดดให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของโลก เราพร้อมกันจริงๆหรือเปล่ายังไม่รู้ละนะ.

และตามความเห็นส่วนตัวของคุณแม่แล้วที่โรงเรียนเทพศิรินทร์นี้เป็นโรงเรียนที่มีศิษย์เก่าเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทั้งด้านการเขียน เป็นทั้งนักเขียน นักประพันธ์ นักอ่าน นักคิด มากมายหลายท่านซึ่งต้นกำเนิดของผลงานเหล่านี้ก็ผ่านมาจาก การสั่งสมความรู้ประสบการณ์จากการอ่านมาก่อนทั้งสิ้น

หากเด็กๆในปัจจุบันจะละเลยไม่สนใจในการเปิดอ่านหนังสือจริงๆก็จะเป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่จะไม่ได้สัมผัสกับความซาบซึ้งในเรื่องราวหรือรูปแบบของหนังสือที่ผู้แต่งได้สร้างสรรค์ผลงานออกมา หรืออดสัมผัสกับบรรยากาศกลิ่นของกระดาษหนังสือ. ท่วงท่าการพลิกเปิดอ่านหนังสือแต่ละหน้า เหมือนสมัยที่เรายังเป็นเด็กนักเรียนได้เคยสัมผัสมา. (สงสัยว่าคุณแม่จะแก่แล้วจริงๆด้วย)

เด็กๆและคุณแม่ ใช้เวลาอยู่ในห้องสมุดนานพอสมควรเลยพาเด็กๆไปเดินในบริเวณวัด.

น่าเสียดายที่ตอนนี้กำลังบูรณะซ่อมแซมวัดหลายจุดเลยไม่ได้เข้าไปดูในโบสถ์หรือพิพิธภัณฑ์ แต่ก็ได้ถ่ายรูปด้านนอกรอบๆวัดด้วยเป็นที่ระลึก.

อากาศร้อนมากเลยต้องเดินกลับไปรอใต้อาคารเรียนเหมือนเดิมระหว่างเดินกลับไปอาคารสนามสอบ ก็พบว่ายังมีบางโรงเรียนที่กำลังเคร่งเครียดจดจ่อ นั่งอ่านซักซ้อมตอบคำถามกับพระอาจารย์ที่พามาสอบอยู่หลายโต๊ะ. บางโต๊ะก็อาจารย์ตัวกับเด็กต่อ

ประมาณว่าสงสัยจะรู้ว่าตัวเองมีสิทธิ์เข้ารอบแน่นอนเลยยังสู้เตรียมตัวกันรอบต่อไป ส่วนเด็กนักเรียนทั่วไปก็ลั่นลำเดินดู เลือกซื้อของเล่น ของฝาก และหนังสือกันอย่างสนุกสนานระหว่างรอผลสอบ

รอผลสอบนานมากจนเกือบจะบ่ายสองโมงแล้ว จึงมีประกาศให้ทราบรายชื่อที่ได้เข้ารอบ 10. คน.

ส่วนนอกจากนั้นไปมุงดูกันที่บอร์ดเพียงจุดเดียว. ส่วนใครมองไม่เห็นก็ให้รอบรับแผ่นรายชื่อประกาศคนที่ได้รับรางวัลชมเชยกับผ่านเกณฑ์ต่างหาก

แล้วถ้ายากรู้คะแนนสอบของตัวเองจริงๆก็ต้องลุยเข้าไปดูที่บอร์ดกันเอาเองตามสบายเลย. สรุปว่าของช่วงชั้นที่1 รางวัลผ่านเกณฑ์ต้องมีคะแนน57 ขึ้นไป

ของเพื่อนเอมิได้ 45คะแนน แต่ว่าเอมิจึงได้แค่51 นะซีเลยอดได้รางวัลใดๆ แต่ว่าได้แค่นี้ก็นับว่าโอเคแล้วสำหรับการเตรียมตัวระยะสั้นๆ

แค่นี้ก็พอใจใครต่อใครไปมากมายแล้ว. อาจารย์ที่พาไปสอบก็ช่วยจดคะแนนสอบให้ บอกว่าได้คะแนนดีแล้ว เพราะบางคนได้19-20คะแนนก็มี

วิชานี้เป็นความจำล้วนๆขนาดผู้ใหญ่อย่างเราบางคนให้จำหลักการเองก็ยังจำได้ไม่หมดเลย. นี่ถามกว้างและละเอียดด้วย คราวหน้ามาใหม่ละนะ.

อาจารย์ยังพูดให้กำลังใจกับเด็กๆ เพราะทำเต็มที่แล้ว. คุณแม่เลยบอกเอมิจว่าคราวหน้าเดี่ยว.6 เราค่อยมาลองสอบใหม่อีกนะ. เอมิบอกว่าไม่รอตอน ป.6

หรอกค่ะคุณแม่. ปีหน้า ป. 4 หนูขอลองสอบอีกรอบนะค่ะ สุทัยค่ะ. (โอโห คุณลูกไฟแรงไม่มีตกจริง านะเนี่ย). เออว่าแต่. คุณลูกขา

ปีนี้หนูได้สอบเพชรยอดมงกุฎรอบเจียรไน 3 ใน10สาขาวิชา ก็เล่นเอาคุณแม่ตีหัวเหน้อยชะขนาดนี้ ปีหน้าลุ้นต่ออีกจริงๆหรอเนี่ย. ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหมจะ

ที่รักของคุณแม่. เหล่าๆบางก็ได้นะ ทั้งเรียนทั้งกิจกรรมไม่ยอมทิ้งเลย ทุ่มสุดตัวจริง...จริง..

วันนี้พอกลับมาถึงบ้านก็บอกว่าหนูมีข่าวดี เลยถามว่า ข่าวดีคืออะไรละคะ. เพราะเอมิมักจะมีอะไรมาเซอร์ไพรส์อยู่เสมอๆ ไม่ว่าจะเป็นได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้อง. ได้รางวัลวาดภาพวันพ้อ. เป็นตัวแทนชั้นป. 3 กล่าวขอบคุณเวลามีกิจกรรมต่างๆ.

หรือเป็นตัวแทนวาดภาพทำการ์คถวายพรให้กับอาจารย์(ผศ.สุปรีดา)เป็นของขวัญในวันปีใหม่ทีโรงเรียนจัดขึ้น ซึ่งคุณแม่ยอมรับว่า

ของขวัญที่มีค่ามากที่สุดไม่ใช่ของขวัญที่มีมูลค่าราคาแพง แต่เป็นของขวัญที่ผู้ให้ตั้งใจทำและมอบให้ด้วยความรักและปรารถนาดีจากใจจริงๆจึงมีค่ามากที่สุด.

หรือไม่ว่าจะชนะโหวตการแต่งกายชุดซานต้าครอสในวันคริสต์มาสที่ผ่านมาได้ชมกลับบ้านมาเพียบ

อ้าว.คุณนอกเรื่องคราวนี้ ขอบันทึกข่าวดีของลูกที่ลูกภูมิใจว่าทำได้ทำ(บส.)บริการสังคมครบ เล่มที่หนึ่งและได้ขึ้นเล่มที่สองแล้ว เป็นคนแรกของห้องป.3/2

และเป็นคนแรกของชั้นป.3 คุณแม่ว่าเฟลอ อาจจะเป็นคนแรกของโรงเรียนด้วยหรือเปล่า เพราะว่าทำเกินกว่าที่กำหนดชั่วโมงไว้ตั้งมากมายขนาดนี้ (.
ชอบจังเลยนะค่ะบริการสังคมเนี่ยค่ะ คุณลูก โดยเฉพาะเซ็ดโต๊ะกับเก็บขยะ งานสนุกเลยนะ). และสุดท้ายวันนี้ไปยืมหนังสือที่ห้องสมุดได้สิทธิ์จับสลาก
จับได้หนังสือธรรมะมาหนึ่งเล่ม บอกว่าตัวเองโชคดีมาก

แค่ทุกวันนี้เอมิจังมีความสุขกับสิ่งๆที่ได้ทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ จะทำเพื่อตัวเองหรือเพื่อส่วนรวม
ทุกๆวันก็เป็นวันที่ดีได้เสมอในความคิดของเอมิจังลูกถึงตัวน้อยของคุณแม่ค่ะ

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)